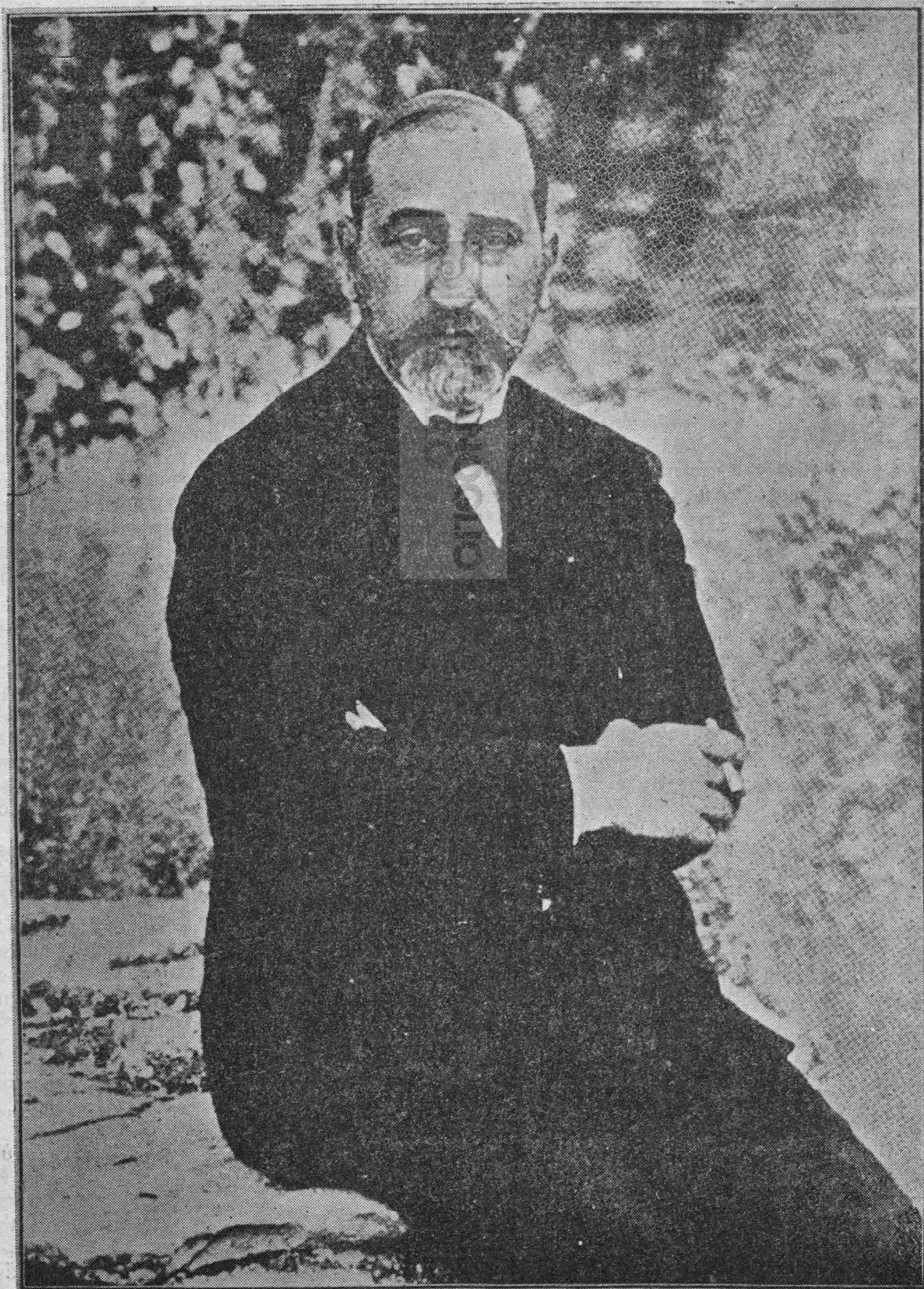

'Οσ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Γεώργιος Χρ. Ζωγράφος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Κατά την εβραϊκήν θρησκείαν, ο άρχιερεύς, εισερχόμενος άπαξ του ένιαυτου εις τὰ Άγια τών Άγιών, έχριετο διά του αίματος προβάτων και μόσχων, εξαγνίζων έαυτόν και τόν λαόν άπέναντι του Θεού.

Τήν ιεράν αύτην Παράδοσιν αναφέρων εις τήν αύριον αναγινωσκομένην περικοπήν τής προς Έβραίους έπιστολής του ο Παύλος, συγκρίνει τόν άρχιερέα τής εβραϊκής λατρείας προς τόν Χριστόν, όστις, μέγας Άρχιερεύς, έλθών ίνα δωρήσεται εις τόν κόσμον τὰ μέλλοντα άγαθά, έχρίσθη ούχι διά του αίματος τών ζώων τούτων, ούχι διά σποδοϋ δαμάλεως, αλλά διά του ίδιου αύτου αίματος, διά τής έαυτου θυσίας, προσενεγκών άμα τήν ύποθήκην, ότι τὰ μέλλοντα άγαθά μόνον διά θυσιών, μόνον διά δράσεως ψυχικής είναι δυνατόν να κερδηθώσιν.

Έκει ο τύπος μόνον. Έδώ αύτη ή ουσία. Προφανές, ότι, προς εξαγνισιν τής παραπληθείσης ανθρωπότητας, ή Υπάτη θεότης, ήν ή θρησκεία μας φαντάζεται ως τὸ ύπατον άγαθόν, δέν έδει να καταστήση άπαιτητήν τήν θυσίαν εκείνην, τήν όποιαν έν τῷ προσώπῳ του γλυκυτάτου Ναζωραίου προσέφερον ή ανθρωπότης προς τήν άποστραφείσαν θεότητα. Έν τούτοις ή θυσία ήτο αναγκαία μάλλον διά τήν σωζομένην ανθρωπότητα, διά τās έπερχομένας γενεάς. Προς παραδειγματισμόν.

Η επί του Σταυρου τελεσθείσα θυσία βροντοφωνεί προς τās γενεάς τών αιώνων:

— Άνθρωποι! πρό ύμῶν ύψοϋται τηλαυγής ο ευγενής προορισμός, τόν όποιον ή Πρόνοια έπεφύλαξε δι' ύμῶς. Έστὲ τέλειοι! Έξαγνισθητε, άποκαθαρθητε, καταστήτε άξιοι τών μελλόντων άγαθών, τὰ όποια επιφυλάσσονται δι' ύμῶς. Προς τοϋτο τηρήσατε άπαρεγκλίτως τήν δδὸν τών άρετῶν, τής έγκρατείας, τής συνέσεως, τής ύπομονής και τής αυταπαρνησίας. Άν ή δδὸς τής άρετῆς είναι στενή και δύσβατος, φέρει πάντοτε δμως και άσφαλῶς εις τήν γαλήνην και τήν ανταπόδοσιν.

Αυτὰ μᾶς λέγει ή γλυκεία φωνή του Ναζωραίου και μακράν, πολὺ μακράν, μόλις διαφανιόμενον εις τόν δρίζοντα έν μέσῳ πορφυροχρῶσων άκτινῶν σελαγίζει τὸ ιερόν του σύμβολον.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Τήν νύκτα ο Μεγάλος Δρόμος παρουσιάζει σκηνοθεσίαν διάφορον.

Παρηκολυθήσαμεν τὸ μέγα ρεϋμα, τὸ όποιον από τήν άρτηρίαν του Τούνελ περι τās δειλινὰς ώρας αναβαίνει, είδομεν άκόμη και τās κοινωνικὰς του διαβαθμίσεις. Τὸ ρεϋμα αυτό τών εργαζομένων ανθρώπων επιστρέφει εις τὰ σπίτια του διά ν' αναπαυθῆ μετὰ τούς κόπους τής ήμέρας.

Άλλά δέν πηγαίνει κατ' εϋθείαν.

Είναι σπάνιοι, πολὺ σπάνιοι, εκείνοι, οί όποιοι με τὸ ίδιο βήμα, με τὸ όποιον κατήλθον τὸ πρωι τόν Μεγάλον Δρόμον, θά τόν ανέλθουν επιστρέφοντες. Είναι σπάνιοι εκείνοι, οί όποιοι χωρὶς να καθυστερήσουν διόλου, θά διευθυνθοϋν εις τήν οικογενειάν των. Αυτοί ή θά έχουν τόν παράδεισον με τούς άγγέλους σπίτι των και σπεύδουν να τόν άπολαύσουν περισσότερον, ή τήν γέναν του πυρός. έν τῷ προσώπῳ τής γυναικός των ή τής πενθερῆς και, διά να μή τήν πυρακτώσουν περισσότερον, σπεύδουν.

Όλοι οί άλλοι, θά κάμουν μερικους γύρους, θά συναντήσουν μερικους φίλους των, θ' ανταλλάξουν δυὸ χαιρετισμούς, θά παρακολουθήσουν κανέν προκλητικόν άντραβέ, θά ρίψουν δυὸ λογάκια. Αυτοί, βέβαια, δέν είναι οί σοβαροί. είναι οί νέοι, ή τὰ νεάζοντα γεροντοπαλλήκαρα. Αυτοί έχουν δώσει από τὸ πρωι έν άλησμόνητο ραντεβϋ με τήν βαντέζ του Α καταστήματος, ή με τήν μοδιστροϋλα τής Β ράπτρας. Αυτοί θά γλυκομιλήσουν με τήν νέαν εκείνην και πολλάκις θά τήν συνοδεύσουν...

Άλλά και οί σοβαροί δέν τούς μιμοϋνται ολιγώτερον εις τόν βραδύν ρυθμόν τής επιστροφῆς. Αυτοί θά διευθυνθοϋν εις τήν μιγαριά των, θά συναντηθοϋν με τούς ιδιους των και εκεί ανάμεσα ος τρεῖς γύρους, θά τὰ ποϋν.

Είναι κουρασμένοι; θά ξεκουραστοϋν μ' ένα ορεκτικόν. Είναι χαρούμενοι; θά εκδηλώσουν τήν χαράν τους με δυὸ κεράσματα. Είναι λυπημένοι; θά διασκεδάσουν τήν θλιψίν των με τόν ίδιον τρόπον.

Και επειδή όλοι θά τύχη να εύρίσκονται εις κάποιαν από αυτὰς τās τρεῖς ψυχικὰς καταστάσεις, όλοι θά μείνουν σύμφωνοι, ότι πρέπει να πάρουν κάτι. Και με αυτόν τόν τρόπον θά ιδήτε όλα τὰ ζυθοπωλεία και όλα τὰ καπηλεία του Μεγάλου Δρόμου να είναι τήν ώραν αύτην γεμάτα.

Με αυτό δέν έννοῶ, ότι τὰ καπηλεία τών συνοικιῶν είναι κενά. Άλλ' έδῶ πρόκειται περι του Μεγάλου Δρόμου.

Άλλοϋ υπάρχει τὸ φάιβ' οκλόμ-τί, έδῶ υπάρχει τὸ άποαμδζηλίκι.

Η ώρα έν τῷ μεταξϋ έχει προχωρήσει. Και σιγά-σιγά καθίς ένθυμείται, ότι έχει και καθήκοντα. Οί οικογενειάρχαι θά κάμψουν τόν συντομώτερον τώρα δρόμον και θά διευθυνθοϋν εις τὰ σπίτια των. Οί έλεύθεροι θά πιοϋν μιὰ περισσότερον και θά υπάγουν εις τὸ ρεστωράν.

Τώρα ο Μεγάλος Δρόμος είναι γυμνός από γυναίκας. Τὰ έμπορικὰ εκλείσαν, αἱ βιτρίναι μόνον λάμπουν πρό τών άδιαφόρων βλεμμάτων τών άνδρῶν.

Άλλ' αν έλλειψεν ή γυναίκα, εκείνη ποϋ στολίζει όχι τόν Μεγάλον Δρόμον, αλλά τήν κοινωνίαν όλην, έμφανίζεται τὸ γύναιον. Άν άπεσϋθησαν αἱ βασιλίδες, κατά τόν ποιητήν, ιδού, ότι ένεφανίσθησαν αἱ έταῖραι.

Είναι αἱ πωλήτριαι τής σαρκός. Με μιὰ φορεσιά, καμωμένη από όλους τούς συρμούς, μ' έν κοπέλλο προκλητικὸ και μ' ένα βάδισμα προκλητικώτερον άκόμη, τὸ πρῶγμα αυτό, τὸ όποιον ή ανθρωπίνη άνεκτικότης εξακολουθεῖ να τὸ λέγη ανθρωπον άκόμη, θ' άρχίσῃ να περιφέρεται εις τόν Μεγάλον Δρόμον. Κατὰ προτίμησιν εις τὰ

τμήματά του εκείνα, τὰ όποια συνορεύουν με τούς σκυθρωπούς, τούς έναγείς οίκους των. Και τὸ γύναιον αυτό, διά τὸ όποιον καθίς άνδρας είναι νόμισμα προς κατάκτησιν, έρχεται να καιροσκοπήσῃ επί τών αδυναμιῶν μας, ζητεῖ να σύρῃ τόν άνδρα εις τὸ επίπεδόν του, διά να τόν άπαλλαγῆ κατόπιν έλαφρότερον κατά τὸ θυλάκιον πάντοτε, πλουσιώτερον, ούχι σπανίως, κατά μιαν νόσον...

Ίδου οί κίνδυνοι τής νεότητος, τὰ όλισθηρὰ πρηνῆ, έφ' ὧν τολμᾷ να ορχῆται ή νεολαία μας!

Άλλ' αφῶμεν τās θλιβεράς αυτὰς σκέψεις και παρακολουθήσωμεν τήν ζωήν ποϋ περνᾷ.

Ο Πολίτης δέν είναι συνήθως ξενύχτης. Εἰς άλλας πόλεις ή μανία αύτη έχει μορφοθῆ. Η μανία του υπαίθρου και του ξενοϋτήματος. Έν τούτοις δέν θελει να μη περάσῃ τήν νύκτα του εϋμορφα. Όταν έχῃ θέατρον, θά τρέξῃ. Τώρα, τήν εποχήν αύτην, πλημμυρεῖ τούς κινηματογράφους.

Έμετρήσατέ ποτε πόσους αριθμεί ο Μεγάλος Δρόμος σήμερα; Καθ' ήμέραν ιδρύεται και κάποιος νέος κινηματογράφος άκόμη.

Αύτη ή τάσις του κόσμου δημιουργεῖ εις τόν Μεγάλον Δρόμον κατά τās έννέα μιαν κίνησιν. Κυρίαί, δεσποινίδες, κύριοι, ζεύγη, όμιλοι άνδρῶν, περνοϋν τήν ώραν αύτην τόν Μεγάλον Δρόμον, διευθύνονται εις τὸ Σινεμά Χ, εις τὸ Κίνεμα Ξ, εις τὸ Κοσμογράφ Ω. Πηγαίνουν να κλαύσουν εις τās περιπετείας τών δυὸ ορφανῶν και να γελάσουν με τās περιπετείας ενός... πανταλονίου. Και μένουν Ικανοποιημένοι.

Κατά τήν αύτην ώραν, τὸς έσπέρας τών επισήμων χορῶν ή τών μεγάλων κοινωνικῶν συγκεντρώσεων, περνᾷ έφ' άμάξης ή άριστοκρατία τής πρωτεύουσῆς μας. Όλοσηρικὰ, κρύπτοντα εξώμους περιβολάς, λευκά σκαρπινάκια, καλλιτεχνικὰ κομμώσεις άφ' ενός, μαϋραι, ελόμαυραι φορεσιαι άνδρῶν, με διασιζόντα τὰ λευκά ζιλέ και τούς λευκούς λαιμοδέτας, λουστρίνια μαϋρα σκαρπινια.

Άλλ' έφέτος δέν είχομεν χορούς. Δέν είχομεν άρα και τὸ θέαμα αυτό τής παρελάσεως.

Είναι δεκάτη και ήμισια. Οί κινηματογράφοι εκτυλίσσουν πρό τών εκπλήκτων ή νυσταλέων θεατῶν τὰ χιλιόμετρα τών ταινιῶν των. Τὰ καφέ-κονοσέρ, τὰ μπάρ κάμνουν τήν εκθεσιν τών βαμμένων θυλιγῆτρων των. Εἰς τόν Δρόμον λοιπόν άραιοϋνται οί διαβάται. Εἰμπορεῖτε πλέον να τούς μετρήσετε.

Εἰναι κάποιος ποϋ έβγήκε να σκοτώσῃ καμμιὰ ώρα. Εἰναι εις άλλος ποϋ επιστρέφει από κανένα σπίτι. Εἰναι τρίτος ποϋ άκόμη δέν άπεφάσισε πῶς να περάσῃ τήν βραδυὰ του και ζητεῖ.

Τὰ ζυθοπωλεία έχουν άκόμη πελάτας. Τὰ καφενεία περισσοτέρους. Μ' ένα καφέ περνᾷ κάπως ή ώρα. Έρχεται εις επικουρίαν ή εφημερίς ή τὸ νόμινο.

Εἰναι ένδεκάμισῃ. Ο Μεγάλος Δρόμος άποκτᾷ προς στιγμὴν ζωηρότητα. Όλαι αἱ θύραι τών κινηματογράφων ανοίγουν, τήν φορὰν αύτην διά να έμέσουν τούς θεατὰς των. Και οί άνθρωποι αυτοί με τās έντυπώσεις εκ τής παραστάσεως, αλλά πρό πάντων εκ τής συντροφιάς των περνοϋν τόν Μεγάλον Δρόμον. Πολλαι όμαδες σταματοϋν εις τὰ ζαχαροπλαστεία και εις τὰ γαλακτοπωλεία. Μία πάστα μ' ένα κονιάκ, ή ένα γάλα μ' ένα ταούκιοσκού, είναι πολὺ κατάλληλα διά τήν χώνευσιν τών δραματικῶν χιλιόμετρων.

Επί ήμισιαν ώραν ο Μεγάλος Δρόμος άποκτᾷ μιαν ζωηράν κοινωνικὴν κίνησιν. Άλλ' ή κίνησις καταπαύει. Οί όμιλοι διαλύονται και ο Μεγάλος Δρόμος άπομένει ολόμονος, κενός. Από καιροϋ εις καιρόν μόνον τόν διέρχεται κάποιος καθυστερημένος ξενύχτης, μεθ' ο άπομένουν αἱ νυκτοφύλακες και οί άστυνόμοι.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ἐσήμανεν ἡ πέμπτη.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς Ἰωάννης Ὠτάρ ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν φράσιν, καὶ ἀφοῦ ἡ ἡμερησία ἐργασία εἶχε συμπληρωθῆ, ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τὴν πολυθρόναν του. ἦναιθεν ἐν σιγῶν καὶ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἔμεινεν ἐξηπλωμένος, ἀπολαμβάνων τὰ θέλητρα ἀναπαύσεως δικαίας μετὰ τετράωρον διαρκῆ ἐργασίαν.

Μετ' ὀλίγα λεπτο ἐξήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὸ «ταχυδρομεῖόν του». Ἦτο ἡ συνήθειά του. Οὐδέποτε ἦνοιγε τὰ γράμματα, πού τοῦ ἔφθανον, προτοῦ τελειώσῃ τὴν ἡμερησίαν φιλολογικὴν παραγωγὴν του. Ἦθελε γὰρ ἐπιδίδεσθαι εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ τὸ πνεῦμα ἐλευθέρον ἀπὸ πάσαν ἰδιαιτέραν φροντίδα. Ἄλλ' ὅταν ἡ ἐργασία του ἐτελείωνε, τότε ἐπαιρνεν ὅλα τὰ γράμματα, τὰ ἀνεγίνωσκε τακτικώτατα μέχρι τοῦ τελευταίου.

Ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀσχολίαν αὐτὴν, ἦλθε νὰ τὸν εὐρῇ ὁ φίλος του Μουλέ.

— Καλὴμέρα, ἀγοπητέ, τί κάμνεις αὐτοῦ ;

— Τὸ βλέπεις, διαβάζω γράμματα.

— Καὶ θὰ τὰ διαβάσῃς ἐλ' αὐτὰ ; ἀνεφώνησεν ὁ Μουλέ, ἐκβόλλων κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Βεβοιώτατα !

— Σὲ θαυμάζω διὰ τὸ θάρρος σου. Ἐγὼ εἶμαι ἀνίκανος γὰρ ἀναλάβω αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν.

— Καὶ πᾶς κάμνεις λοιπόν ;

— Διολέγω ἀπὸ τὰ γράμματα ὄσους φακέλους βλέπω γραμμένους μὲ γνωστὸν χαρακτήρα. Αὐτὰ διαβάζω. Τὰ ἄλλα οὔτε τ' ἀνοίγω κἄν.

— Ἐχεις ἀδικο, φίλε μου, πολὺ ἀδικο.

— Καὶ διατί ;

— Διατί ; ἄκουσε. Καὶ ἐγὼ ἔκαμα ἔτσι, ἀλλ' ἤλλαξα γνώμην ἀπὸ τὸν καιρὸν πού μοῦ συνέβη ἐν σοβαρὸν ἐπεισόδιον, τόσον σοβαρὸν, ὥστε μοῦ ἀφῆκε βαθύτατον ἴχνος εἰς τὴν καρδιά μου καὶ μίαν βαθεῖαν θλίψιν εἰς τὸ πνεῦμα.

— Καὶ πρὸ πολλοῦ σοῦ συνέβη αὐτό ;

— Εἶναι πέντε χρόνια.

— Καὶ θὰ εἶναι ἐξ ἅπαντος ἐπεισόδιον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παίξῃ τὸν ρόλον τῆς κάποια γυναῖκα.

Ὁ Ὠτάρ ἐμειδίασε πικρὰ.

— Ὅχι, φίλε μου, ἀπαιῖσαι. Μὲ τὸ ρομαντικὸν σου πνεῦμα δὲν βλέπεις ἄλλο τι εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς ἀπογόνου τῆς Ἐύας μὲ τὴν μεθυστικὴν τῆς ἡδυπάθειαν, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ χαρὰ εἶναι παροδικὴ καὶ σκληρὰ ἡ ἀπογοήτευσίς. Ὅχι, φίλε μου, τὸ ἐπεισόδιόν μου εἶναι πολὺ πεζὸν ἴσως κατὰ σέ, ἐν τούτοις θὰ σοῦ τὸ διηγηθῶ. Πειὸς ξεύρει ; ἴσως σὲ σπαλλάξω εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὴν λύπην, τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμασα.

Ὁ Ὠτάρ ἦνοιξεν ἐν ἐρμάριον τοῦ γραφείου του καὶ ἐξήγαγε δύο γράμματα καὶ τὰ παρουσίασεν εἰς τὸν φίλον του.

— Βλέπεις τὰ γράμματα αὐτὰ ; περικλείουν ἐν διῶμα, μίαν τραγῳδίαν. Ὅταν πρὸ δεκαετίας παρεστάθῃ τὸ πρῶτόν μου ἔργον καὶ ἡ δόξα μαζί μὲ τὸ χρῆμα ἤρχισαν νὰ μὲ θωπεύουν, τότε ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ λαμβάνω πολυπληθῆ γράμματα. Τὰ περισσότερα ἦσαν συγχαρητήρια ἀπὸ ἀγνώστους. Κατ' ἀρχάς, ἀκόρεστος ἀπὸ δόξαν, τὰ ἐρρόφειον κυριολεκτικῶς ὅλα, ἔπειτα ὅμως, μὲ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν, ἐκορέσθην ἀπὸ ἐπαίνους καὶ δι' αὐτὸ ἀπέφυγα νὰ διαβάζω ὅλα τὰ γράμματα. Ἐξέλεγον ἀπὸ τοὺς φακέλους. Ἐδιάβαζα ἐκεῖνα πού ἦσαν γραμμένα μὲ γνωστὸν χαρακτήρα. Τὰ ἄλλα τὰ ἄφωνα κλειστά.

Μίαν ἡμέραν ὅμως κάποιος φακέλλος μοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν. Ἦτο κοινὸς τεφρὸς φακέλλος, γραμμένος ὅμως μὲ χαρακτήρα πολὺ ζωηρὸν καὶ ἔντονον, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἰς τὸν ἐξησηκήμενον ὀφθαλμὸν προεῖδε θλίψιν καὶ συγκίνησιν. Σχίζω τὸν φακέλλον. Τὸ γράμμα ἔλεγε :

«Κύριε,

»Πρὸ μῆνός σχεδὸν Σᾶς εἶχα ἀναφέρει τὴν φοβερὰν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι. Δὲν μοῦ ἀπαντήσατε. Ἦ σιγή σας ἀποδεικνύει, ὅτι εἶσθε πολὺ ἀπασχολημένος, ὥστε νὰ μὴ εἴμπορητε ν' ἀλληλογραφήτε μ' ἀνθρώπους, τόσον ταπεινούς, καθὼς ἐγὼ. Μοῦ ἀποδεικνύει ἐπίσης, ὅτι εἶχον ἀδικον νὰ Σᾶς κρίνω ἐκ τῶν ἔργων Σας, ὅπου ἐξαιρέσει πᾶν ὅτι ὄραϊον, εὐγενὲς καὶ ὑψηλόν, μὲ τάλαντον ἀληθῶς ὑπέροχον. Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἔσχον τὴν

πικρὰν πείραν νὰ διαπιστώσω πόσον μεγάλη ἀποστασις ὑπάρχει ἀπὸ τῶν λόγων εἰς τὰ ἔργα. Σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ ἀφαιρέσατε καὶ τὴν χίμαιραν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τριευτοία μου χίμαιρα. Ἐῖθε ἡ ζωὴ νὰ Σᾶς εἶναι πάντοτε εὐκόλος καὶ οὐδεμία τύψις νὰ Σᾶς θλίψῃ. Εἶναι ἡ ὑστάτη εὐχή, ἣν ἔχω δια Σας. Χαίρετε !

Πέτρος Λεσιᾶς.

Συγκεκρινημένος ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, ἀναδιψῶ ὄσα γράμματα εἶχα πάρει ἀπὸ μῆνός καὶ δὲν εἶχα ἀνοίξει. Εὐρίσκω τὸ γράμμα αὐτό. Ἴδου τί μοῦ ἔλεγε :

«Κύριε,

»Εἶμαι συγγραφεὺς. Ἀποθήκω τῆς πείνης. Μὴ νομίσετε, ὅτι τὸ γράφω ἐκ μεταφορᾶς ἢ ἐξ ὑπερβολῆς. Δυστυχῶς εἶναι ἡ σκληρὰ πραγματικότης.

»Εὐρίσκονται ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἔχω οὐδὲ σαράντα λεπτὰ ν' ἀγοράσω ἐν ψωμί. Τὸ δωμάτιόν μου μένει χωρὶς φατῖα, καὶ ὅμως εὐρισκόμεθα εἰς τὸν χειμῶνα. Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς ἀπευθύνομαι πρὸς Σᾶς. Τὰ βιβλία Σας, τὰ θεατρικὰ Σας ἔργα, τὰ ὁποῖα γνωρίζω ὅλα, ἐνεφύσησαν εἰς τὸ πνεῦμα μου τὴν ἀσάλευτον ἰδέαν, ὅτι δὲν εἶσθε μόνον ὑπέροχος λογοτέχνης, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ μεγάλης καρδίας. Δὲν Σᾶς ζητῶ ἐλεημοσύνην. Προτιμῶ τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ἐπαιτείαν Σας παρακαλῶ νὰ μοῦ εὐρετε ἐργασίαν, ὁποιαδήποτε. Εἶμαι διδάκτωρ. Εὐτετέ μου μίαν οἰανδήποτε ἐργασίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ μείνω μέχρι οὗ τὸ τάλαντόν μου κατορθώσῃ νὰ μὲ θρέψῃ.

»Σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ξηρότητα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς. Ἡ πείνα ἀποξηραίνει τὴν ἐμπνευσιν.

Πέτρος Λεσιᾶς.

Μόλις ἐδιάβασα καὶ τὸ γράμμα αὐτό, ἔρρεξα ὁὼν τρελλὸς εἰς τὴν διεύθυνσιν, πού ἐσημείωνε τὸ γράμμα. Ἐπῆρα ἐν ἁμάξῃ, μοῦ εἶναι δὲ ἀδύνατον γὰρ σοῦ εἰπῶ πόσον μακρόν, πόσον ἀτελείωτον, μοῦ ἐφαίνετο τὸ διάστημα. Τέλος, τὸ ἁμάξι σταματῆ ἔμπρὸς σ' ἓνα παλαιὸ σπίτι.

— Ὁ κύριος Λεσιᾶς ; ἐρωτῶ τὸν θυρωρὸν

Ἐκεῖνος ἐρριψεν ἐπ' ἐμοῦ ἄγριον βλέμμα.

— Ὁ κύριος Λεσιᾶς ; ἐπανέλαβεν. ὦ ! εἶναι περιττόν νὰ τὸν ἰδῆτε τώρα !... Ἐδηλητηριάσθη ὁ δυστυχὴς νέος !

Καί, ἐπειδὴ ἔμεινα ἄφωνος καὶ κατάπληκτος εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό, ὁ θυρωρὸς συνεπλήρωσεν :

— Εἶναι εἰς τὸ ἔκτον πάτωμα. Ἀναβῆτε, ἂν θέλετε. Εἶναι ἐπάνω καὶ ὁ ἀστυνόμος.

Ἀνέβην. Ἐπάνω εἰς ἐν ξύλινο κρεββάτι, χωρὶς στρώμα, ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ νεκρὸς. Νέος, τριάνοντα περίπου ἐτῶν, ἰσχνός, κάτωχρος, μὲ κατάφορα τὰ σημεῖα παρατεταμένης ἀγωνίας. Ρυτίδες πυκναὶ ἠυλάκουν τὸ μέτωπόν του.

Παρὰ τὴν κλίνην του, ἐπάνω εἰς ἐν χαρτὶ περιτυλίγματος, εἶχε σημειώσει τὰ ἑξῆς :

«Μὴ εὐρίσκων πονθὲν ἀ στήριγμα, πεινῶν καὶ μὴ θέλων νὰ ἐπαιτήσω, αὐτοκτονῶ».

Ὁ Ὠτάρ ἐοῖώπησεν. Ἐπειτα συνεπλήρωσεν :

— Ἐκτοτε, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, διαβόζω ὅλα τὰ γράμματα, πού λαμβάνω ὅλα, χωρὶς ἐξαιρέσειν. Φοβοῦμαι, τὸ βλέπεις, φοβοῦμαι.

Ὁ Μουλέ ἐοῖώπη. Ἦτο κάτωχρος, μὲ χεῖλη συνεσφιγμένα, μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Κατέβαλε προσπάθειαν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν φίλον του.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητέ· εἴμεθα ἄθλιοι ἐγωῖσταί· ἀπὸ σήμερον θὰ διαβάζω κ' ἐγὼ ὅλα τὰ γράμματα, πού λαμβάνω· σοῦ τὸ ὁρμίζομαι.

(Raphael Baury).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

→ ΜΑΡΤΙΟΣ ←

— Καλῶς τὸ χελιδόνι ! ἡ περσινὴ φωλιὰ σου Μὲ φετεινὰ λουλούδια στρωτὴ σὲ προσκαλεῖ. Ἀλλὰ πῶς εἶναι μαύρη, πουλάκ', ἡ φορεσιά σου ; Εἶναι φουστάνι πένθους ; εἶναι γιορτῆς στολή ;

— Σηκώθη ἀπ' τὴν ἀρρώστεια ἡ φύσις ἡ καρὰ μου Καὶ ἄπλερη μὲ γέλιο προβάλλει χαρωπὸ, Μὲ τὸ λεβέντη Μάρτη στεφάνι ἀλλάζει γάμον, Καὶ τρέχω εἰς ταῖς καρδούλαις τὴν εἰδοσί νὰ πῶ !

Κ. Π.

ΛΟΥΣΤΡΟ ΒΕΡΝΙΚΙ...

Χθὲς μίαν ὀλόκληρον ὥραν εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου ἓνα κύριον, ὁ ὁποῖος, ἐντελῶς ἀποροφημένος ..., ἐβάφτετο.

Προφανῶς, ἔχων ἀπόλυτον πεποιθῆσιν, ὅτι ἦτο προφυλαγμένος ἀπὸ ἀδιακρίτων βλεμμάτων καὶ μὴ ὑποθέτων, ὅτι κάποιον μάτι παρηκολούθει τὴν ἐνασχολησίν του, ἐξηκολούθει νὰ ἐπεξεργάζεται μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας τὸ τριχωτὸν σύμβελον τῆς ἀνδρικής του καλλονῆς.

Εἰς κανονικὰ διαστήματα ἐπαιρνε μὲ τὸ πινέλον ὑγρὸν ἀπὸ ἓνα μπουκαλάκι, ἐπερνούσε μίαν-μίαν τρίخان, ἐκῦταξεν ἐπιμελῶς μέσα εἰς τὸν καθρέπτην μήπως ἀνεκάλυπτε μαμμίαν δυστροποῦσαν καὶ πάλιν τὸ πινέλον ἤρχιζε προσεκτικῶς τὴν ἴδια δουλειά.

Ἐτελείωσα τὴν τουαλέττα μου, ἐνδύθηκα, ἐτοιμάσθηκα νὰ βγῶ, καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθει πάντοτε τὸ βάψισμόν, ἕως οὗ, τελειώσας τέλος πάντων, ἐβγήκεν εἰς τὸν ἥλιον γὰρ στεγνώσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο, φαίνεται, μόνον διὰ νὰ στεγνώσῃ, ὅπως, κάποιος εἰδικὸς μ' ἐπληροφόρησεν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐπιδράσῃ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες εἰς τὸν νιτρικὸν ἄργυρον τῆς μπογιᾶς.

Τὸ μεσημέρι τὸν εἶδα δευτέραν φορὰν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, περιφέροντα ἀγρίως κατόμαυρον τὴν παχειάν του ἐπιχειλίον περισπωμένην.

Ὁ τύπος μου ἐφαίνετο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος. Κατώρθωνεν, ἂν μὴ τὸν κόσμον, νὰ γελᾷ ὅμως τὸν ἑαυτόν του. Καί, μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποστέλλας, τὸ ἐπετύγχανεν ἐντελῶς.

Εἶναι πράγματι μίαν κρίσιμος ἡλικία, καθ' ἣν καὶ τὸ ἰσχυρὸν φύλον, ὅπως τὸ τριφερόν μας ἔτερον ἡμῶν, παθαίνει ὀξείαν προσβολὴν ἀπεγνωσμένης φιλαρεσκείας.

Ἀναλόγως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς κληρονομικότητος, ἀπὸ τοῦ τεσσαρακοστοῦ μέχρι τοῦ πενήκοστοῦ, ὅταν αἱ πρῶται λευκαὶ τρίχες ἀρχίζου τὴν ἀδιακρίτον ἐμφάνισίν των, ἀρχίζει καὶ εἰς τὰς φυσιογνωμίας κάποια περίεργος μεταμόρφωσις.

Ὡραὶ γυνειάδες ἓνα καλὸ πρῶι ἐξαφανίζονται ὡς ἐκ θαύματος, καὶ μούσια Ἄνρι κάτρ, μεταβάλλονται εἰς Ἄνοι τρουά, ἵνα καὶ αὐτὰ βαθμηδὸν μεταβληθοῦν εἰς μικροσκοπικὴν σφηνίτσαν εἰς τὸ ἄκρον ἐπιμελῶς ξυρισμένων παρειῶν.

Τὰ γένεια, βλέπετε, εἶναι πολὺ προδοτικὸν καὶ δυσκολοεπιμέλητον παράρημα, ἐνῶ ἓνα ξυρισμένον πρόσωπον δὲν δεικνύει ἂν ἔχῃς ἄσπρους ἢ μαύρους τρίχας.

Ἦ ἔξαφνα τὸ μάτι διακρίνει εἰς τὸν δρόμον ἓνα χρώμα πάρα πολὺ ὠμόν, ἢ κάποιαν παραλλαγὴν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐνθυμεῖται.

Τὸ πινέλο ἤρχισε τὴν ἐργασίαν του !

Ἄλλοι πάλιν φύσῃν ἐπιμόνως εἰς τὰ ἄσπρα μουστάκια τῶν τῶν μακρῶν τοῦ σιγάρου, διὰ νὰ πάρουν τὸ χαρακτηριστικὸν κίτρινον τοῦ καπνοῦ χρώμα, ἢ κόπτουν ἐπιμελῶς εἰς τὴν ρίζαν κάθε ἄσπρην τρίχα, ἕως οὗ καταντοῦν νὰ φαίνωνται σὰν νὰ τοὺς ἐμάδησε κανεῖς.

Καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐξακολουθεῖ, ἕως οὗ ἔξαφνα ὁ δράστης, βαρυνθεὶς νὰ προσπαθῇ νὰ φαίνεται νέος ἢ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν βαφικὴν, φαίνεται καμμίαν ἡμέραν ἄσπρος, ὅπως τὸν ἠθέλησεν ἡ Φύσις.

Τὸ θῦμα ἐπῆρε πλέον τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἐσκυψεν εἰς τὸ ἀμετάκλητον πεπερωμένον τὴν κεφαλήν...

Καὶ ὅμως φαίνεται τόσον δύσκολος ἡ ἀντοχή του εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ὀξείας αὐτῆς φιλαρεσκείδος !...

Τὴν ἐπάθαν κἄν καὶ κἄν...

Διὰ τοῦτο ἂς μὴ λέγῃ κανεῖς... μεγάλο λόγο !

ΛΙΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Ἐμπρός εἰς τὸν στίβον, ὅπου οἱ λέοντες θὰ συμπλακῶσι, κάθεται ὁ βασιλεὺς Φράντζ. Γύρω του οἱ μεγιστάνες καὶ ἐπάνω εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐξώστην αἱ κυρίαὶ ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ ὠραία καὶ κομψή γιρλάνδα.

Ὁ βασιλεὺς κάμνει ἐν σημείον. Ἡ θύρα τῶν θηρίων ἀνοίγεται. Εἰς λέων προχωρεῖ στρέφει σιωπηλῶς γύρω του τὸ βλέμμα, ἀνοίγει τὸ στόμα, τινάσσει τὴν χαιτήν του καὶ ἐξαπλοῦται εἰς τὸ ἔδαφος.

Κάμνει ἕτερον σημεῖον ὁ βασιλεὺς. Μία ἄλλη θύρα ἀνοίγεται. Μία ἀγρία τίγρις ἐξέρχεται. Μόλις βλέπει τὸν λέοντα, μυκάται, κινεῖ τὴν οὐράν της, τεντόνει τὴν γλώσσάν της. Στρέφει γύρω εἰς τὸν βασιλέα της καὶ τέλος ἐξαπλοῦται εἰς τὸ πλευρὸν του.

Τρίτον σημεῖον κάμνει ὁ βασιλεὺς καὶ ἀμέσως δύο λεοπαρδάλεις ὀρμῶσιν ἐπάνω εἰς τὴν τίγριν. Αὐτὴ τὰς συλλαμβάνει μὲ τοὺς ἰσχυροὺς ὀγκύας της. Ὁ λέων ἐγείρεται βρυχώμενος. Ὁ ἀγὼν ἔχει

Ὁ νέος ἐνταῦθα πρεσβευτῆς
τῆς Ἑλλάδος
κ. Γεώργιος Σ. Στρεϊτ.

ἀρχίσει, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ λήγει ἀμέσως. Αἱ λεοπαρδάλεις πίπτουσι, πλέουσαι εἰς τὸ αἷμά των.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν ἐξώστην ἓνα γάντι ἀπὸ κομψὸν χέρι πίπτει μεταξύ τῆς τίγριος καὶ τοῦ λέοντος. Ἡ εὐγενὴς Συνεγόνδη στρέφεται πρὸς τὸν ἱππότην Δέ-Λόδς καὶ τοῦ λέγει μ' ἐν σκωπτικὸν ὕφος :

— Ἰππότη, ἂν ὁ ἔρωσ σὰς εἶναι τόσο φλογερός, ὅσον μοῦ ὠρκίζεσθε, πρὸ ὀλίγου, πηγαίνετε πάρτε μου τὸ γάντι.

Ὁ ἱππότης καταβαίνει βιαστικὸς, προχωρεῖ μὲ σταθερὸν βῆμα πρὸς τὸν φοβερὸν στίβον καὶ μὲ τολμηρὰν χεῖρα σηκώνει τὸ γάντι ἀνά μέσον τῶν θηρίων.

Οἱ ἄλλοι εὐγενεῖς, αἱ κυρίαὶ, τὸν παρατηροῦν μὲ θαυμασμόν, μὲ φόβον, μὲ ἐκπληξιν. Καὶ ὅταν τὸν βλέπουν νὰ ἐπιστρέφῃ ἡσύχως, φέροντα τὸ ριφθὲν γάντι, ὅλοι ἔχουν καὶ ἓνα ἔπαινον εἰς τὸ στόμα δι' αὐτόν.

Ἡ Συνεγόνδη τὸν δέχεται μὲ τρυφερὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ὑπόσχεται εἰς τὸν ἐρωτευμένον τὴν μεγάλην, τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν του.

Ὅλοι σκέπτονται :
— Ἡ Συνεγόνδη θὰ γίνῃ πλέον ἰδική του, ἄλλ' ὁ νέος προχωρεῖ. Τῆς ρίπτει κατὰ πρόσωπον τὸ γάντι καὶ τῆς λέγει :

— Ἀφοῦ οἱ εἶχατε ἀνάγκη τῆς ἀποδαίξεώς μου, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς εὐγνωμοσύνης σας. Καὶ τὴν ἐγκατέλειψε.

(Schiller)

Θύμος.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΘΑ ΛΕΙΨῆ ΤΟ ΧΑΡΤΙ;

Ἡ κρίσις τοῦ φοβεροῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὰ ἀπέραντα αἱματοκυλισμένα πεδία τῶν μυριονέκρων μαχῶν. Μειτερόθη, ὅπως εἶναι γνωστότατον, εἰς ὅλην τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην τοῦ χαρτιοῦ. Ἡ πνευματικὴ βουλημία τοῦ ἀνησύχου δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ ἔπαθε καὶ αὐτὴ ἐπικίνδυνον κλονισμόν. Τὸ βλέπομεν ὅλοι εἰς τὸ ὅλοεν σμικρυνόμενον σχῆμα τῶν ἐφημερίδων μας, τὸ φωνάζουν δὲ καὶ ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ ἐκδοτικοὶ οἴκοι τῶν βιβλίων καὶ τῶν περιοδικῶν. Ἀνέστειλαν, ὅπως ἤξεύρετε, τὰς ἐκδόσεις των, ἢ περιορίσαν αὐτὰς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τοῦ περιορισμοῦ των.

— Πολυτέλεια μὲ... κουρέλλια.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἀπὸ πέρυσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶχε κρουσθῆ ὁ κώδων τοῦ κινδύνου, τῆς ἀργῆς ἢ γρήγορα ἀναμενομένης παγκοσμίου κρίσεως τοῦ χαρτιοῦ. Ἐγενεῖν ἀνάγκη τότε νὰ συγκληθῶσιν εἰδικὰ συνέδρια, νὰ ἀκουσθῶν διάφοροι γνῶμαι, νὰ προταθῶσι πολλὰ μελέται, νὰ τονισθῶσι φόβοι καὶ τρόμοι, μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ τί θὰ γίνωμεν ἢ χωρὶς χαρτί, χωρὶς δηλαδὴ βιβλίον, περιοδικὸν καὶ, πρὸ παντός, χωρὶς ἐφημερίδα, ἕως ὅτου ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης» ἔσπευσε νὰ καθησυχάσῃ πάντας καὶ πάσας, διότι, ὅπως ἀνήγγειλεν, ἐνόηκίαις πρὸς τοῦτο... πέντε δάση.

Μὴ σὰς φαίνεται παράδοξον. Τὰ κουρέλλια καὶ τὰς ἄλλας γνωστὰς εὐτελεῖς οὐσίας, μὲ τὰς ὁποίας, ὅπως ὅλοι μέχρι τοῦδε ἐμάθομεν, κατασκευάζετο τὸ χαρτί, ἀνεπλήρωσεν ἀπὸ τίνος θαυμάσια ἡ φλοιοῦς τοῦ δένδρου, καὶ μάλιστα τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης. Εἰς τὴν Σκανδιναυικὴν χερσόνησον τῆς Εὐρώπης, εἰς τὸν Καναδῶν, εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ εἰς μερικὰ ἄλλα δάση εὐρωπαϊκῶν ἀποικιῶν, ἔχουν ἰδρυθῆ ἀπέραντα ἐργοστάσια παραγωγῆς χαρτοῦ ἀπὸ φλοιούς δένδρων ἢ ἄλλων ξύλων, τὰ ὁποία προηγουμένως μὲ εἰδικὰ μηχανήματα μετα-

βάλλονται εἰς κόνιν ἢ λεπτότατα ρινίσματα. Ἀπὸ κουρέλλια σήμερον κατασκευάζεται μόνον ἀκριβὸ χαρτί, ἀπὸ τὸ ὅποιον γίνονται τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὸ γνωστὸν «χαρτί τῆς πολυτελείας» (papier luxe). Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσασιν τὴν διαφορὰν τῆς τιμῆς τῶν δύο εἰδῶν τοῦ χαρτιοῦ, ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ μὲν ἀπὸ κουρέλλια κατασκευαζόμενον κοστίζει 80-85 φράγκα τὰ 100 κοιλὰ, ἐνῶ τὸ ἐκ φλοιῶν καὶ ξύλων, τὸ χαρτί δηλαδὴ τῶν βιβλίων, τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, δὲν κοστίζει περισσότερον ἀπὸ 15-17 φράγκα κατὰ 100 κοιλὰ. Πολλοὶ παραδέχονται, ὅτι τὰ πρῶτα πειράματα τῆς κατασκευῆς χαρτιοῦ ἀπὸ φυτικὰς οὐσίας ἔγειναν τῷ 1847 εἰς τὴν Γερμανίαν μὲ κάποιαν σχετικὴν ἐπιτυχίαν.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Τὸ χαρτί τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν κυρίως παραδίδεται εἰς πελωρίους κυλίνδρους. Μὲ λεπτομερεῖς στατιστικὸς καὶ ἄλλους ἀναμφιβόλου ἀληθείας ἀριθμούς ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι, ἐάν οἱ κύλινδροι, τοὺς ὁποίους εἰς ἓνα μῆνα παράγει ἐργοστάσιον τῆς Εὐρώπης, ἐκτυλιχθῶν, θὰ ἀποτελέσουν ταινίαν, ἢ ὁποία θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ τρεῖς φορές τὸν γύρον τῆς Γῆς. Ἄλλ' οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι δὲν ἰσχύουν καὶ διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου ἡ παραγομένη ποσότης πολλὰκις εἶναι καὶ ὑπὲρ εἰκοσαπλάσια.

Κατὰ τὰς αὐτὰς στατιστικὰς, πρώτη εἰς τὴν παραγωγὴν χαρτοῦ ἔρχεται ἡ Ἀμερικὴ, δευτέρα ἡ Γερμανία καὶ τελευταία ἡ Ἰταλία. Καὶ ὅλην αὐτὴν τὴν παγκόσμιον παραγωγὴν, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν συγκεντρώσωμεν εἰς ἓν μέρος, θὰ ἐσχηματίζομεν ὄγκον ὕψους περισσότερον τῶν 50 χιλ. μέτρων, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου οὔτε τὰ Ἰμαλάια, μὲ τὰς 8 χιλ. μέτρα των, θὰ τολμοῦσαν νὰ λογαριασθῶν ὡς σημαντικὸν ὕψος.

— Τί καταστρέφει τὸ... βιβλίον.

Ἡ στατιστικὴ ἔχει προχωρήσῃ ἀκόμη περαιτέρω. ἔχει ὑπολογίσῃ π.χ., ὅτι μία ἐπιτυχημένη εὐρωπαϊκὴ ἐκδοσις βιβλίου διὰ χαρτί ἀπὸ φλοιούς ἀπαιτεῖ 2 χιλ. δένδρα καὶ ὅτι αἱ ἀμερικανικαὶ ἐκδόσεις χρειάζονται κατ' ἔτος χαρτί, τὸ ὅποιον θὰ παραχθῆ ἀπὸ 200 χιλ. δένδρων. Νεώτεροι εἰδήσεις μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι τελευταίως εἰς τὴν

Ἀμερικὴν ἔγειναν ἐπιτυχῆ πειράματα κατασκευῆς χαρτοῦ, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ζωϊκῆς οὐσίας. Μὲ φαίνεται ὅμως, ὅτι καὶ ἡ ἐπικουρία αὐτὴ δὲν προλαμβάνει τὴν πάντοτε ἀπειλητικὴν διὰ τὸ μέλλον στέφρην τοῦ χαρτιοῦ, ἀφοῦ οἱ λόγιοι καὶ οἱ γράφοντες ὅλοεν πληθύνονται, περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ μανιτάρια.

Καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ ὅλη αὐτὴ ἡ νεωτέρα ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἀσθένεια δηλαδὴ τοῦ γράφειν καὶ τοῦ δημοσιεύειν, πρέπει νὰ κουτσουρευθῆ τὸ ὠραιότερον στόλισμα τῆς Φύσεως, τὸ δένδρον, τὸ ὅποιον τόσα σημαντικώτατα εὐεργετήματα παρέχει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἄλλὰ, διατὶ τότε ὁ περιφημὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐννοεῖ ἀμελιχτὰ νὰ καταδιώκῃ τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα τῆς φυτείας, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς, ὅπως καὶ ἐκεῖνα, μὲ τὰ ἴδια παρουσιάσονται καταστρεπτικὰ ἰδιώματα ;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠ

ΔΟΚΙΜΗ

Ὅσες φορές κι' ἂν σοῦ εἰπῶ,
ὅτι πιστὰ σὲ ἀγαπῶ,
ξέρω πῶς δὲν θὰ κατορθώσω
μὲ λόγια νὰ σὲ βεβαιώσω.

Ἀκόμη καὶ ἂν ὀρκισθῶ
πῶς δὲν θὰ σ' ἀποχωρισθῶ
καὶ πῶς σιμὰ σου θ' ἀποθάνω
κι' αὐτοὺς τοὺς ὄρκους μου τοὺς χάνω.

Φίλη μου, θὲς νὰ ἡσυχάσῃς
κι' ἂν σ' ἀγαπῶ νὰ δοκιμάσῃς ;
κάνε πῶς φεύγεις μακρὰ μου
καὶ θὰ σ' τὸ ποῦν τὰ δάκρυά μου.

Κ. Ε.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἡ χειροτέρα δυστρέσκεια εἶναι ἡ δυστρέσκεια κατὰ σὲ αὐτοῦ.

✧ Δὲν καταστράφησαν περισσότεροι ἀπὸ τὸ κοπιερὸν ξίφος, ὅσον ἀπὸ τὴν κοπιερὰν γλώσσαν.

✧ Ἡ ἐγωίστρια καρδιά δὲν δύναται ποτε νὰ διαφύγῃ τὴν πληξιν.

Πραγματικῶς ἡ Βαλερία εἶχε γίνει κάτωχρος. Οἱ πόδες της ἔτρεμον, ἡ καρδία της ἔμεινε χωρὶς αἷμα καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἦσθάνετο μέγα κενόν. Ἐν τούτοις, προσεπάθησε ν' ἀπαντήσῃ:

— Τίποτε, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, τὸ δάσος . . .

Ὁ νέος ἠρκέσθη εἰς αὐτὴν τὴν δικαιολογίαν καὶ ἐξηκολούθησε:

— Θὰ σὰς εἶμαι εὐγνώμων, δεσποινίς, ἂν ὁμιλήσετε εἰς τὴν Ζερμαίν, ἂν τῆς διερμηνεύσετε τὸν φλογερὸν ἔρωτά μου, ἂν τὴν διαβεβαιώσετε, ὅτι θὰ τῆς εἶμαι ἀφωσιωμένος λάτρης της, ἀρκεῖ νὰ εἶπῃ μίαν μόνον λέξιν: ὅτι δέχεται . . .

Καὶ ὁ νέος ἐξηκολούθει ἐπὶ τοῦ ἰδίου τόνου νὰ ὁμιλῇ. Ἡ Βαλερία ἐσιώπα.

— Ἀλλὰ σιωπᾶτε, δεσποινίς, παρετήρησε τέλος. Μήπως ξεύρετε λοιπὸν κάτι, τὸ ὁποῖον μοῦ κρύπτετε;

— Δὲν εἴμπορῶ, κύριε Γκρανδιέ, νὰ σὰς εἰπῶ ἐπακριβῶς τί σκέπτεται διὰ σὰς ἡ Ζερμαίν, καὶ τοῦτο διότι οὐδέποτε μοῦ ὁμίλησε διὰ σὰς.

— Ὡστε λοιπὸν τῆς εἶμαι ἀδιάφορος; Ἴδου ὅ,τι ἐφοβούμην. Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ σὰς παρακαλέσω θερμότατα, δεσποινίς, νὰ ἐπέμβητε παρὰ τῆ ἀνεπιᾶ σὰς ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀλλά, κύριε, μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ζερμαίν, οὔτε νὰ διαθέσω τὴν χεῖρά της. Ἐχει γονεῖς . . .

— Ὡστε λοιπὸν μοῦ ἀρνεῖσθε τὴν χάριν ταύτην; Ἐνόμιζα, ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἀνεπιάν ἀγάπη σας ἦτο πολὺ μεγαλειότερα καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησίς σας περισσότερο σταθερά. Ἡ μήπως ἀμφισβάλτετε διὰ τὸν ἔρωτά μου; Δὲν ἀντελήφθητε λοιπὸν πόσον τὴν ἀγαπῶ! πόσον τὴν λατρεύω!

Ἡ Βαλερία ἤκουε μὲ συνεσφιγμένην τὴν καρδίαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Γκρανδιέ, ἠσθάνθη, ὅτι τὰ μάτια της εἶχον βουρκώσει. Ἐφερε βιαστικὰ τὸ μανδύλι της διὰ νὰ σπογγίσῃ τὰ πλημμυρήσαντα τοὺς ὀφθαλμούς της δάκρυα.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπὸν, δεσποινίς; σεῖς κλαίετε . . .

Ἡ κόρη δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀρνηθῆ. Καὶ ὅμως εὔρε μίαν δικαιολογίαν:

— Ὅχι, κύριε Γκρανδιέ, ἀλλὰ ξεύρετε . . . Ἐπέρασα ὅλην τὴν ζωὴν μου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ζερμαίν, τὴν θεωρῶ κόρην μου, τὴν λατρεύω . . . Δι' αὐτό, δὲν θὰ σὰς φανῇ παράδοξον ἂν κλαίω, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι θὰ τὴν χάσω, ἔστω καὶ διὰ νὰ γίνῃ εὐτυχὴς σύζυγος . . .

Αὐτὰ ἠδυνήθη νὰ εἰπῇ. Πλὴν ἡ αἰτία τῶν δακρύων της ἦτο ἄλλη.

Ἠγάπα τὸν Ἰούλιον, ἐβανκαλήθη μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ὅτι ἀνταγαπᾶται, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν, ὅχι μόνον μανθάνει, ὅτι αἱ ἐλπίδες της ἦσαν φροῦδαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ζητεῖται νὰ μεσολαβήσῃ αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς ἄλλην ἔρωτα τοῦ Ἰουλίου . . .

Ὁ νέος τὴν ἔβλεπε σιωπῶν. Ἡ κόρη συνεπλήρωσεν:

— Αὐτὴ εἶναι, κύριε Γκρανδιέ, ἡ αἰτία τῶν δακρύων μου. Μὴ ὑποψιασθῆτε, παρακαλῶ, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην περιφρόνησιν πρὸς τὸ ἄτομόν σας. Εἶμαι μάλιστα πεπεισμένη, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ καταστήσῃ τὴν ἀνεπιάν μου εὐτυχῆ.

— Ὡστε δὲν μοῦ ἀρνεῖσθε πλέον; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Ὅχι, θὰ ἴδω τὴν Ζερμαίν.

— Σήμερον;

— Μάλιστα! ἀπόψε!

— Ὡ! πόσον εἶσθε καλῆ! πόσον εἶσθε ἀγαθῆ καρδία! . . .

Ὅταν συνητήθησαν αἱ δύο νεάνιδες, ἡ Βαλερία εἶπεν εἰς τὴν ἀνεπιάν της:

— Ζερμαίν, ἀπόψε ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Καὶ τί θὰ με κάμῃς;

— Ἐχω κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ!

Ἡ Ζερμαίν μετέβη. Ἡ θεία της ἤρχισε χωρὶς περιφράσεις:

— Ἀκουσέ με! πρὸ ὀλίγου ἐδέχθη μίαν ἐξομολόγησιν . . ., μίαν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Ἡ Ζερμαίν παρ' ὀλίγον νὰ σωριασθῇ κατὰ γῆς.

— Ὡστε, σὲ λοιπὸν ἀγαπᾷ;

Ἡ Βαλερία ἐδέησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀνεπιάν της καὶ νὰ προσθέσῃ ἀμέσως:

— Ἀλλ' ὄχι, τρελλή! ἡ ἐξομολόγησίς του αὐτὴ δὲν ἦτο δι' ἐμέ.

— Ἀλλὰ . . .

— Διὰ σέ, Ζερμαίν, διὰ σέ.

— Λέγεις ἀλήθεια;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

— Καὶ πρὸς τί ἔκαμεν εἰς σὲ αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν;

— Διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἀπάντησίν σου, καὶ διότι ἤθελε νὰ μεσολαβήσω.

— Ὡ! Θεέ μου!

Καὶ ἡ Ζερμαίν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν της εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Βαλερίας. Ἐπειτα, ἐξαίφνης μίαν σκέψιν τῆς ἐπῆλθεν, ἀνετινάχθη καὶ ἠρώτησεν:

— Ἀλλὰ σύ, θεία, σύ;

— Τί πράγμα;

— Δὲν τὸν ἀγαποῦσες λοιπὸν;

— Τί ιδέας ἔχεις, μικρά μου!

— Ἐτσι ἐνόμισα . . . Ἀλλὰ δὲν ψεύδεσαι;

— Κύτταξέ με καὶ εἰπέ μου ἂν ψεύδωμαι.

Ἡ Ζερμαίν καθησύχασε καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὴν θείαν της τὸ πῶς ἔγινε λεπτομερῶς ἡ σκηνή. Ἀφοῦ ἡ κόρη τὰ ἔμαθεν ὅλα, λέγει εἰς τὴν θείαν της:

— Μὴ ἀργῆς, Βαλερία, τρέξε καὶ εἰπέ του, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς, πολὺ εὐτυχὴς!

Ἡ θεία ἐσηκώθη, ὑπῆγεν εἰς τὸ σαλόνι· οἱ ἄνδρες ἐκάθητο καὶ ὁμίλουν. Εἰς μίαν στιγμὴν διακοπῆς, ὁ Ἰούλιος ἠρώτησε τὴν Βαλερίαν:

— Τὴν εἶдете, δεσποινίς; τῆς ὁμίλησατε;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί σὰς ἀπήντησεν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Παρατηρήσατέ την καὶ θὰ ἀναγνώσετε εἰς τὰ μάτια της τὴν ἀπάντησιν: «Εἰπέ του, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς, πολὺ εὐτυχὴς!»

Ὄντως τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο φαιδρὰ, ἀλλὰ συγκεκινημένη ἡ Ζερμαίν.

Ὁ νέος ἔσφιγξε καὶ τὰς δύο χεῖρας τῆς Βαλερίας καὶ ἐψιθύρισε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς Βαλερία, μὲ κατεστήσατε εὐτυχῆ.

Τελείως εὐτυχῆ. Αὐριον θὰ κάμω τὴν πρότασίν μου εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Ζερμαίν.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο.

Ὁ Λεσπερᾶ οὐδένα εἶχε βεβαίως λόγον ν' ἀρνηθῆ, ἐν τούτοις ἠρώτησεν:

— Ἐκάμετε λόγον εἰς τὸν πατέρα σας, κύριε Γκρανδιέ, διὰ τὸν γάμον αὐτόν;

— Ὅχι ἀκόμη, ἀλλ' ὁ πατήρ μου μ' ἀγαπᾷ· δὲν θὰ ἐναντιωθῆ οὐδαμῶς εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Ὁ Λεσπερᾶ ἐξηκολούθησε:

— Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀποκρύψω, κύριε Γκρανδιέ, ὅτι αἱ ἐργασίαι μου ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι εἰς τὸ ποθούμενον σημεῖον· ἐν τούτοις ἡ κρίσις αὐτῇ, τὸ πιστεύω, ὅτι εἶναι παροδική. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἀναγκάζομαι νὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ δώσω προῖκα εἰς τὴν κόρην μου.

— Τίποτε;

— Οὔτε τὸ μικρότερον ποσόν!

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ νέος. Δὲν θὰ ἀποκρύψω τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Εἶναι καλός, μ' ἀγαπᾷ, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ πεισθῆ.

— Εἶσθε πολὺ εὐγενής, κύριε Γκρανδιέ.

Καὶ ὁ νέος συνεπέρασεν:

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι μὲ λατρεύει. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐναντιωθῆ.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΞΩ, ΨΥΛΛΟΙ, ΠΟΝΤΙΚΟΙ . . .

Ο ΣΚΟΥΠΙΔΑΣ

‘Ο Όμηρος, διὰ νὰ ἐξυμνήσῃ τὸν «πολύτροπον ἄνδρα», ἐξήγησε τὴν συνδρομὴν τῆς Μούσης· ὁ κ. Μελισσόπουλος, διὰ νὰ ψάλλῃ τοὺς ἔρωτας τοῦ Παύλου Γιοῦνις, ἐπεκαλέσθη τὴν Ἀφροδίτην, ἢ, κατ’ ἄλλους ἱστορικούς, τὸν Μορφέα. Ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκωμαι εἰς δύσκολον θέσιν, ἀφοῦ καὶ Μοῦσα καὶ Πήγασσος δυσανασχετοῦν καὶ πιάνουν τὴν μύτη τοὺς ἔμπρὸς εἰς τὸν ἥρωά μου. . .

Ἐνα ἀμάξι κι’ ἐκεῖνος. Κάθε πρωὶ τακτικὰ ἀκούεται τὸ κάρρο μὲ τὸν ρυθμικὴν του κρότον νὰ κυλιέται ἐπάνω στὸ λιθόστρωτο. Εἶναι ὁ Σκουπιδάς, ποῦ ἔρχεται νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς περασμένης ἡμέρας. Μόλις ἀκουσθῇ ἡ βαρεῖα φωνὴ του, ἢ ναρκωμένες πόρτες ξεκλειδώνονται, ματακία πρισμένα ἀπ’ τὸν ὕπνο προβαλλοῦν ξαφνισμένα, χέρια παχουλά μὲ σκουριασμένους τενεκέδες ἀπλώνονται, σὰν νὰ προσφέρουν μιὰ μεγάλη λατρεία εἰς τὸ πρωῖνὸ ἥρωα. Τί δὲν ἔχουν μέσα ἐκεῖνοι οἱ τενεκέδες! . . . Δεῖψανα φαγιῶν μὲ νυκτερινὰ σκευῆ, ξυτισμένα μακαρόνια μὲ ἐφημερίδες, λεμονόκουπες μὲ χρονογράφηματα, αὐγοσκοῦπιδά, σάπια πορτοκάλια, μαραμμένα λουλούδια, ποῦ ὡς χθὲς ἀκόμη σπαρταροῦσαν σὲ κάτασπρα παρθενικά στήθη. . . Καὶ τὸ πειδὲ εὐγενικὸ πρᾶγμα, ποῦ ἀγαπήσαμε καὶ θαυμάσαμε στὴ ζωὴ μας, θὰ ριφθῇ στὸν τενεκὲ γιὰ νὰ τ’ ἀρπάξῃ τὸ σκληρὸ χέρι τοῦ Σκουπιδά καὶ νὰ τὸ ριξῇ μέσα στὸ σιδερένιο ἀμάξι του.

Προχθὲς κάποι σκύλλοι, ἐνῶ προσπαθοῦσαν νὰ ξεχωρίσουν ἓνα βωδινὸ κόκκαλο ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι γραμμένα χαρτιά — πῶς προσέχουν τὸ στομάχι τοὺς αὐτοὶ οἱ σκύλλοι! — ἔρριψαν μὲ τὰ πόδια τοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ κάρρο ἓνα ἀπομεινάρει ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχε καμμίαν σημείωσιν διὰ διακαιώματα ἀναδημοσιεύσεως κι’ ἐτοί παραθέτομεν μὲ ἥσυχον συνειδησιν ὀλόκληρον τὸ ἀπόσπασμα: «Ρόζα μου. Σχίσε αὐτὸ τὸ γράμμα μου. Ἄφισε τὰ κομμάτια του νὰ πετάξουν στὸν οὐρανόν, στὴν θάλασσαν, στὴς τσουκνίδες, στὴς τριανταφυλλίεσ. Ω! εἶναι ἱερὸ ἐκεῖνο ποῦ γράφεται μὲ τὴν χολὴ μᾶς καρδιάς ποῦ ἀγαπᾷ. . .

» Ἄφισε, Ρόζα μου, ἄφισε τὸ γράμμα μου νὰ πετάξῃ στὰ οὐράνια ὕψη »

Ἄλλοίμονον! Τὸ γράμμα δὲν πέταξε στὰ τριαντάφυλλα καὶ στὴς τσουκνίδες. Ρίχθηκε κι’ αὐτὸ εἰς τὸ κινητὸ κειροταψεῖο τοῦ Σκουπιδά καὶ δὲν θὰ γλύτωνε, ἂν δὲν εἶχε τὴν ψυχικὴ εὐγένεια νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ μὲ τὰ πόδια του ἓνασ πεινασμένον σκύλλοσ. . .

Ἐχει πολλὰ ἀκόμη τ’ ἀμάξι.

Κουρελιασμένες ρεντικότες, ξεθωριασμένα καπέλλα, τραυματισμένες γραβάτες, σπασμένα ποτήρια. . .

Ὀλόκληρες πεθαμμένες ἱστορίες!

Καὶ ὑπερᾶνω ὄλων αὐτῶν, ὁ Σκουπιδάς, τακτικὸς εἰς τὸ καθήκον του, ἀμειλικτος μάλιστα, ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ τρυφερὸν περιεχόμενον τοῦ κάρρου του.

Σβυσμένο ἀκούεται πειὰ τὸ βαρὺ κτύπημα τοῦ κάρρου του μὲ τὸ κομπαιμιμέντο κάποιου σκύλλου, ποῦ καταγίνεται ἀκόμη εἰς ἀνασκαφὰς μέσα εἰς τὰ ἀνεκμετάλλευτα ἐδάφη τοῦ βασιλείου τοῦ Σκουπιδά.

Τὸ πέρασμά του μόλις ἄφισε μιὰ βαρεῖα μυρωδιά, ποῦ σὲ κάμνει ν’ ἀπαγγέλλῃς μὲ κατάνυξι τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ: — « . . . Περνᾷς καὶ μέσα στὴς κοιλιὰς γεννᾷς τὴν τρικυμία. . . »

Ἐν τῷ μεσοῦ μοῦρεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς τὸν ὕπνο σου, κυρία μου! Εἶναι ἀκόμη πρωῖ. Κυλίσου ἄλλη μιὰ στὸ μαλακό σου κρεβάτι, δέξου ἢ ὄνειροπόλησε — ἂν δὲν ἔχῃς κανένα γὰ σὲ προσφέρῃ — τὸ πρωῖνὸ σου φιλάκι. Μὴν ἀνησυχῆς. . . Εἶναι τὸ κάρρο τοῦ Σκουπιδά, ποῦ κυλιέται ἐπάνω στὸ λιθόστρωτο, γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅ,τι δὲν χώνεψε τὸ στομάχι σου τὴν περασμένη μέρα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ἡ θεότρελλη γειτόνισά μου, ἓνα μπουμπουκάκι μόλις δεκαοκτὼ ἐτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ εὐμορφία, ἡ χάρις, ἡ δροσιά καὶ ἡ ζωηρότης ἔχουν συναντηθῇ, ἀνεστάτωσε τὴν γειτονιά τὸ Σάββατον.

Μέσα στὴν τόσο πολυκύμαντη ζωὴ, σχεδὸν ὅλοι εἶχαν λησμονήσῃ, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ περασμένου Σαββάτου μᾶς ἀπεχαίρετα ὁ Κουτσός, ὅπως συνήθως ἀσπλαγχνά χαρακτηρίζουν τὸν Φεβρουάριον. Τὸ πολὺ-πολύ, θὰ ἐνθυμεῖτο τοῦτο ὁ σπιτονοικοκύρης μου, προκειμένου νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐνοίκιον τῆς κατοικίας μου ἢ κάποιος ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνους, ποῦ κάθε πρωτομηνιά περιμένουν τυπικῶς νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ ἢ τυπικώτατα μ’ ἐπισκέπτονται ἐκεῖνοι.

Ἐν τούτοις, ἡ θεότρελλη γειτόνισά μου, χωρὶς οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο νὰ ἔχῃ, ἐχάλασε τὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κουτσοῦ. Ἐσπασε ὅλα τὰ περισσευμένα γυαλικά ἢ τὰ λησμονημένα χωμάτινα ἀγγεῖα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ἐνῶ μέσα ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον θόρυβον τῶν διαρκῶς σπαζόμενων ἠκούστο ἡ ἑπικρὸς: «ἔξω, ψύλλοι, ποντικοί. . . » καὶ τὸ μεταλλικὸ γέλιο τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατόν, σὰν τὰ σπαζόμενα γυαλικά, νὰ θρυμματίσῃ καὶ χίλιες καρδιὰς τῶν θαυμαστῶν λεοντιδέων τῆς.

Καὶ ἡ φασαρία ἐπερίσσευσεν, ὅταν τὴν γειτόνισάν μου ἐμιμήθησαν καὶ δύο ἄλλαι.

Τρία κορίτσια στὴ γραμμῇ, θεότρελλα στὰ μυαλά καὶ μὲ ἀμιλλαν Ταμερλάνου εἰς τὴν θρυματοποίησιν τῶν περισσευμάτων γυαλικῶν τοῦ σπιτιοῦ τῶν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ξεσηκώσουν στὸ πόδι ὄλην τὴν γειτονιά.

Ἐπὶ τέλους, πρὸς στιγμὴν ἡ γειτονιά ὄλη ἐβραβιώθη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς τόσο θορυβώδους προπομπῆς τοῦ Κουτσοῦ καὶ τῆς ἐπιούσης πρωτῆς τοῦ Μαρτίου, κατὰ τὴν ὁποίαν, μεταξὺ ἄλλων, αἱ κυρίαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες θὰ φορέσουν τὸν ἀπαραίτητον μάρτη.

Βεβαίως, ὅλοι γνωρίζετε, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς χρωματιστῆς ἐκείνης κλωστῆς, τὴν ὁποίαν, κατ’ ἀγνωστον παράδοσιν, πρέπει νὰ φορέσουν κατ’ ὄλον τὸν μῆνα αὐτὸν τὰ θηλυκά μας, ἂν θέλουν νὰ μὴ τὰ μαυρίσῃ ὁ καυστικὸς μαρτιάτικος ἥλιος.

Ἴσως νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, ἀφοῦ εἰς κανέν παχυντὸ χεράκι δὲν βλέπετε πλέον τὴν περίεργη αὐτὴν κλωστήν, ἡ ὁποία μὲ τόσην καλωσύνην ἀναλαμβάνει νὰ προστατεύσῃ τὸ χνουδᾶτο ἄσπρο δερματάκι τῶν τρυφερῶν μας ἡμίσεων.

Δὲν ἔχετε δίκαιον καὶ ἰδοὺ διατί.

Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο εὐκολον νὰ διακρίνῃ κανεὶς καὶ ψιχουλάκι ἀκόμη τῆς γυναικείας σαρκός, ὁ μάρτης ἐπεδεικνύετο μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν εἰς κάθε τορευτὸν καρπὸν τῆς κομπῆς γυναικείας χειρός, ἐνῶ τώρα, ποῦ ἡ μόδα ἀπὸ τὸν λαιμόν, μὲ μέγα μέρος τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων, μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὰς φαινομηρίδας τρανεσπαράν, ἀφίνει τόσα καὶ τόσα νὰ βλέπωμεν μέρη τοῦ γυναικείου σώματος, ὁ μάρτης δὲν φαίνεται, ὄχι διότι δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλὰ διότι ἔχει εἰσχωρήσῃ κάπου ἀποκρυφώτερα, ὅπου ἡ ἀκάθαρτος ἐξέλιξις τῆς γυναικείας μόδας ἀσφαλῶς θὰ ὀδηγήσῃ μετ’ ὀλίγον, ὄχι τὸ ἐπίμονον, τὸ περίεργον ἐξεταστικόν, ἀλλὰ τὸ σύνηθες, τὸ ἀθεώρητον βλέμμα.

Καὶ ἐρωτᾷ κάποιος:

— Μά, τώρα, ποῦ τόσαι ποῦδραι καὶ πομμάδες καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πασαλείμματα καὶ τὸν ἀράπη ἀκόμη μεταβάλλουν εἰς γαλακτώδη, ἀλαβάστρινον κυρίαν, τί θέσιν ἔχει ὁ μάρτης ὡς προφυλακτικὸν τῆς μαυρίλας, τῆς γυναικείας σαρκός;

Ἐν τούτοις, ἔχει καὶ παρὰ ἔχει τὴν θέσιν του, ἀφοῦ ἔχει ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ αἰωνία γυναῖκα, προκειμένου διὰ τὴν καλλονὴν τῆς, ἀκολουθεῖ μὲν ὅλα τὰ νεώτερα συστήματα, δὲν ἀπαρνέεται ὅμως καὶ τὰ ἀρχαῖα τοιαῦτα.

Δίδει δηλαδὴ εἰς αὐτὰ μεγάλην σημασίαν καὶ πίστιν, ἴσως ὅσην δὲν δίδει εἰς τὴν πίστιν τὴν. . . συζυγικὴν.

Αἰωνία καὶ πάντοτε αἰωνία γυναῖκα. . .

Ἄς. . .

Θάνατος. — Μετὰ πολυώδυνον καὶ σκληρὰν ἀσθένειαν, ἀπεβίωσε τὴν Κυριακὴν ἐν Μπέγιογλου ἡ Μαρία Σ. Βουδοπούλου, προσφιλῆς θεῖα τοῦ συνεργάτου μας καὶ φίλου κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, τὸν ὁποῖον καὶ συλλυπούμεθα θερμῶς.

Κινηματογράφοι. — Ἐξοχον τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης εἰς τὸν κινηματογράφον «Σαντράλ» τοῦ Σιτὲ-Συρὶ τοῦ Μπέγιογλου. Νεώτεραι ταινίαι ἐκ τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, δράματα, φάρσαι καὶ μουσικὴ κατ’ ὅλα τέλεια τὸν καθιστῶσι πρώτης τάξεως κέντρον.

— Τὸ Σινεμά «Ὀττομάν» προβάλλει πολὺ ὀραίας καὶ ἐπιτυχεῖς ταινίας, ἐνδιαφέροντος πολλοῦ. Τὰ δράματά του εἶναι ἐκλεκτώτατα, αἱ κωμῆδαι του σπαρταριστικαί. Εἰς τὸν κινηματογράφον αὐτὸν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἀσ’ Όλα» ἔχουν 50 % ἔκπτωσησιν, ἀρκεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸ εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα δημοσιευόμενον δελτίον.

— Ὁ κινηματογράφος «Ροαγιαλ» θριαμβεύει μὲ τὸν «Τελευταῖον Χορὸν», ἔργον μεγίστης δυνάμεως καὶ τραγικῶς περιπετειώδες. Ἄλλα καὶ τᾶλλα ἔργα τοῦ προγράμματος εἶναι ἐπίσης ἐκλεκτὰ καὶ ἐνδιαφέροντα, δι’ αὐτὸ καὶ συγκεντρώνεται εἰς τὸ Βιτριετὲ πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος.

ΣΚΛΗΡΟ ΚΟΡΑΣΙ

Γιὰ σένα τόση ἀγάπη ἔχω, ποῦ λὲς τρελλάθηκα γιὰ σένα κι’ ὄφραις μὲ μάτια δακρυσμένα τῆς φαντασίας μου ξετρέχω

τὰ ἠλιόλουστα τὰ μονοπάτια καὶ σὲ ζητῶ καὶ σὲ γυρᾶω κι’ ὅπου τὸ βῆμά μου πλανεύω τὰ ὀλόγλυκά σου ζητῶ μάτια.

Σ’ ἔχω τρελλὰ πολὺ ἀγαπήσει, σκληρὸ, σκληρότατο κοράσι, κι’ ὁ λογισμὸς μου ὅπου καὶ ἂν φθάσῃ σὲ σὲ θαρθῇ νὰ σταματήσῃ.

Κι’ ἡ καρδιά μου ὡς πάλλει ἐντὸς μου, λὲς κι’ ἀπ’ τὰ στήθια μου πετιέται καὶ γύρω μου παντοῦ γροικιέται βαρὺς, βαθὺς ὁ στεναγμὸς μου.

Κι’ ὄφραις μὲ μάτια δακρυσμένα μονάχος κι’ ἐρημος περνᾶω καὶ ὄφραις σὰν τρελλὸς γελᾶω, γιὰ πολὺ πονῶ γιὰ σένα.

Ἄγις Φοῖβος

Τὸ Πάσχα ἐγγίζει καὶ ἕκαστος πρέπει ὀλίγον πολὺ νὰ περιβληθῇ μὲ ἓν ἐνδυμα. Ἀποφασίζων τὸ τοιοῦτον, θὰ ἐπωφεληθῇ μεγάλως ἐπισκεπτόμενος τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα τοῦ κυρίου

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

(ἐν Πόλει, Σουλτάν Χαμάμ, Σανιὲ χανίφ, α’ πατώματι, παραπλευρῶς τοῦ κατάστηματος τῶν Ἀδελφῶν Γρυζαγοριδῶν), ὅπου θέλει εὑρεῖ τὰ καλλίτερα, στερεώτερα καὶ εὐθηνότερα ἐνδύματα τῶν τελευταίων σεσμῶν, μὲ τιμὰς λίαν συγκатаβατικὰς.

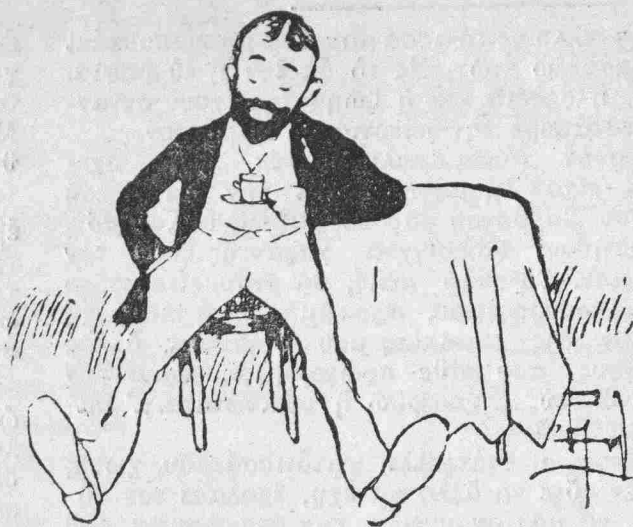
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοκύθη.

Τὰ παιδιά παίζει.

— Τώρα πού τὰ παιδιά ἔγιναν σοβαρὰ καὶ ἐπεδόθησαν στὴν διοίκησιν τῶν παγκαριῶν..., τὰ παιγνίδια ἔμειναν μόνον γιὰ μᾶς...

Στὸν καφέ.

Καὶ σὰν εἶμαι μὲ παρῆα
καὶ σὰν ἔχω μοναξιά,
κάθε μιὰ σου ρουφηξιά
εἶναι μιὰ ψηλὴ ἰδέα!

Παρομοίωσις.

— Ἡ κυρία Χ. ἐπῆρε καινούριο σκοῦρο ἔπανω φόρι.
— Αὐτή, φίλε μου, ἀλλόζει φόρεμα, σὰν νὰ ἦσαν ἔρασταί.

ΕΥΘΥΜΑ

Ποῦ;

Εἰς τὸ πταισματοδικεῖον:

Ὁ πρόεδρος. — Κατηγοροῦμενε, κάθησε καλύτερα· μὴ ἔχῃς τὰ χέρια σιῆς τσέπες σου.
Ὁ κατηγορούμενος. — Κύριε πρόεδρε, μ' ἔφρασαν ἐδῶ, διότι ἔχωνα τὰ χέρια μου σιῆς τσέπες τῶν ἄλλων, σεις μοῦ ἀπαγορεύετε νὰ τὰ βάλω καὶ σιῆς ἰδικές μου. Ποῦ θέλετε νὰ τὰ χάσω λοιπόν;
Καὶ ἀπὸ σταφύλι.

Οἰνέμπορος, ἀισθανόμενος τὸ τέλος του, καλεῖ τὸν υἱὸν του καὶ τοῦ δίδει μερικὰς συμβουλὰς. τέλος τοῦ λέγει:
— Παιδί μου, μὴ λησμονῆς, ὅτι κρασί κάμνομεν ἀπὸ κάθε τι καὶ ἀπὸ σταφύλι ἀκόμη.

Ἐκεῖνος.

Ὁ πατέρας, βλέπων τὸ μικρὸ παιδί του νὰ κάμνῃ μερικὰ ἀκατανόητα σχήματα στὸ χαρτί:
— Τί κάμνεις αὐτοῦ;
— Γράφω.
— Μὰ οὐ δὲν ξεύρεις νὰ γράφῃς.
— Εεῦρω.
— Τότε διάβασέ μου τί ἔγραψες.
Ὁ μικρὸς σταματᾷ ὀλίγον, ἔπειτα:
— Πατέρα, πικεῖνοι οὔ γράφουν τὰ γράμματα, δὲν τὰ διαβάζουν· τὰ διαβάζουν ἐκεῖνοι πού τὰ παίρνουν. Διάβασέ το λοιπόν σύ.

Γιάφα.

Κάποιος βασιτᾷ μία φωτογραφία στὰ χέρια του. Εἰς φίλος του τὸν πλησιάζει.
— Τί χαρικοτοῖρα εἶναι αὐτή;
— Εἶναι ἡ φωτογραφία τῆς μνηστῆς μου!

Στὴν ἡλικία μας.

Ὅμιλον δύο γέροι:
— Ἄκουσες ἀπόψε τίποτε;
— Τί ν' ἀκούσω; ἐκοιμώμουν. Στὴν ἡλικία μας ἡ νύκτες ἔγιναν γιὰ τὸν ὕπνο.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
Μπέγιογλου, παρὰ τὴν Σάντα - Μαρῖαν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾷται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν
φιλοκαλίαν,
κομψότητα,
καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει
τὰ ὠραιότερα,
τὰ στερεώτερα
ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα
γυναικείων
ἐνδυμάτων.

Τῆ αὐριον Κυριακῇ, τελούντες ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Νοῶ τῆς Ἁγίας Εὐφημίας τριετὲς ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πολυκλαύστου ἡμῶν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,
(υἱοῦ τοῦ Μουχιάδη τῆς Κοινότητος Καδήκιοῦ)

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὅπως παρασιτῶσιν εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετήν.

ΟΙ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΙ ΓΟΝΕΙΣ
ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙ

Ἡ ἄλλη... περιττή.

Ἐκεῖνος. — Σᾶς προσφέρω τὸ περιδέραϊον αὐτὸ καὶ τὴν καρδίαν μου
Ἐκεῖνη. — Τὸ περιδέραϊον μόνον μὲ φθάνει.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

— Ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐπῆρα τὴν καλλιτέρα γυναῖκα τοῦ κόσμου.
— Κ' ἐγὼ τὸν καλλίτερον ἄνδρα πού ὑπάρχει.
— Ἐέρεις μόνον, ἀγάπη μου; ἔχω μερικὰ μικρὰ ἐλαττώματα. Παραδείγματος χάριν: δὲν σκέπτομαι πάντοτε ὅ,τι λέγω.
— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Μὲ τὸ βάρος.

Εἰς τὸ τραμβαῦ ἐμβαίνει ἓνας πολὺ χονδρὸς κίτριος, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει θέσιν τριῶν.
Κάποιος, ἀδύνατος αὐτός, στριμωγμένος σὲ μιὰ γωνιά, ἐψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του:
— Τὰ τραμβάγια πρέπει νὰ πληρώνωνται ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας ἀναλόγως τοῦ βάρους των.
Καὶ ὁ χονδρὸς:
— Εἰσθε τυχεροί, πού δὲν ἐφαρμόζεται ἓνα τέτοιο μέτρον, γιατί τότε ὁ ὁδηγός, σὰν θὰ βλέπῃ σᾶς εἰς τὸν σταθμὸν νὰ περιμένετε, οὔτε εἴν θὰ σταματοῦσεν, ἀφοῦ θὰ εἰσέπραττε τόσο λίγα.

Πρόγνωσις.

Ἡ ἀθιγγανίς. — Ἐσὺ τὰ γίνῃ μεγάλο ἄνθρωπο. τᾶρτη καιρὸς πού ὅλο τὸ κόσμον θὰ σηκώνωνται μπροστά σου καὶ τὰ βγάλουν καπέλλο.
Ὁ ἐνδιαφερόμενος. — Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτό;
Ἡ ἀθιγγανίς. — Σὰν ποτάνης.

Αἰτία.

Ἡ οἰκοδέσποινα (πρὸς τὴν δοῦλάν της). — Πῶς γίνεται, Κατερίνα, κάθε φορὰ πού θὰ καταβῶ στὴ κουζίνα, νὰ βλέπω καὶ ἓνα καινούριο ἐξάδελφό σου;
Ἡ ὑπηρέτρια. — Σ' αὐτὸ δὲν φταίω ἐγώ, παρὰ ἡ κυρία πού κατεβαίνει πάντα μὲ παντόφλαις.

Ὡς Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἐκπτώσιν 50 0/0

Μεγάλαι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς:

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.